

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2516/2021
09.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Луговац, председника већа, Драгане Маринковић, Бранка Станића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зорка Радовановић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милан Ристић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 1261/18 од 04.08.2020. године, у седници одржаној 09.06.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 1261/18 од 04.08.2020. године у делу којим је одбачена њена жалба изјављена против првостепене пресуде (став 1 изреке).

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против става 2. и 3. изреке пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 1261/18 од 04.08.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против става 2. и 3. изреке пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 1261/18 од 04.08.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 16671/16 од 13.11.2017. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да јој исплати на име накнаде нематеријалне штете 30.000,00 динара на име претрпљених физичких болова и износ од 45.000,00 динара на име претрпљеног страха, све са законском затезном каматом почев од 13.11.2017. године као дана пресуђења до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 113.850,00 динара, док је за износ од 65.850,00 динара захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка одбијен као неоснован.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 1261/18 од 04.08.2020. године, ставом првим изреке, одбачена је жалба тужиле изјављена против става првог изреке првостепене пресуде којим је одлучено о накнади нематеријалне штете на име претрпљеног страха као недозвољена. Ставом другим изреке, усвојена је жалба туженог и преиначена првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавеже тужени да јој исплати на име накнаде

материјалне штете 30.000,00 динара на име претрпљених физичких болова износ од 45.000,00 динара на име претрпљеног страха, све са законском затезном каматом почев од 13.11.2017. године као дана пресуђења до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 147.800,00 динара, а уколико тужила у остављеном року за добровољно испуњење не плати туженом трошкове поступка обавезана тужила да на наведени износ трошкова плати и законску затезну камату почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права на основу чланова 403. став 2. и 404. ЗПП.

Испитујући правилност побијане пресуду у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није основана у делу којим је жалба тужиле одбачена, док је у преосталом делу ревизија тужиле недозвољена.

Према стању у списима, о тужбеном захтеву тужиле је првобитно одлучено пресудом Основног суда у Крагујевцу П 5356/13 од 31.03.2015. године на тај начин што је ставом првим изреке, делимично усвојен тужбени захтев тужиле за износ од 30.000,00 динара на име претрпљених физичких болова и износ од 45.000,00 динара на име претрпљеног страха. Ставом другим изреке, преко досуђених износа захтев тужиле је одбијен. Против ове пресуде жалбе су изјавили тужила и тужени. Одлучујући о изјављеним жалбама Виши суд у Крагујевцу је решењем Гж 1366/15 од 20.10.2016. године наведену пресуду укинуо у ставу првом и трећем изреке и у том делу предмет вратио првостепеном суду на поновни поступак. У поновном поступку, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да јој на име накнаде нематеријалне штете исплати 30.000,00 динара на име претрпљених физичких болова и износ од 45.000,00 динара на име претрпљеног страха и обавезан тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка.

Имајући у виду да је тужила успела у поступку пред првостепеним судом јер је њен тужбени захтев усвојен, другостепени суд је овде побијаном пресудом одбацио жалбу тужиле изјављену против тако донете пресуде закључујући да тужила нема правни интерес за изјављивање жалбе.

Становиште другостепеног суда је правилно.

Према члану 378. став 3. ЗПП жалба је недозвољена ако је жалбу изјавило лице које није овлашћено на изјављивање жалбе, ако је жалбу изјавило лице које се одрекло жалбе или је повукло жалбу или ако лице које је изјавило жалбу нема правни интерес за изјављивање жалбе.

Постојање правног интереса за изјављивање жалбе подразумева могућност да се по изјављеном правном леку донесе повољнија одлука за жалиоца (у овом случају тужиле) од одлуке против које је изјављена жалба. У конкретном случају, тужила је успела у поступку пред првостепеним судом, па и по оцени Врховног касационог суда, она нема правни интерес за подношење жалбе, због чега је другостепени суд правилном применом члана 389. став 1. у вези члана 378. став 3. ЗПП одбацио жалбу као недозвољену. При томе, супротно ревизијским наводима није од утицаја што је у

току поступка раније донетом и правноснажном одлуком одлучено о делу тужбеног захтева тужиле (одбијен је тужбени захтев). У току тог поступка тужила се користила правом на изјављивање правног лека, али у том поступку није успела. Због тога нису основани ревизијски наводи да је у овом поступку остала ускраћена за право на правно средство.

У поступку није, супротно ревизијским наводима повређено начело једнакости странака јер су и тужила и тужени имали иста права, како у првостепеном тако и у другостепеном поступку.

Оцена доказа и утврђено чињенично стање не могу се испитивати у поступку по ревизији (члан 407. став 2. ЗПП).

На основу члана 414. у вези члана 420. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

У преосталом делу по оцени овог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, јер питање примене чланова 154, 155. и 174. ЗОО није спорно у судској пракси, нити захтева ново тумачење права.

Ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 468. став 1. ЗПП, споровима мале вредности сматрају се спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. По члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 26.11.2013. године. Вредност предмета спора је 75.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

С обзиром да је према вредности предмета спора у питању спор мале вредности, то према цитираном члану 479. став 6. ЗПП ревизија није дозвољена.

У овом случају не може се применити члан 403. ст. 2. ЗПП, јер је у посебној глави Закона о парничном поступку који регулише поступак у спору мале вредности прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић